

KRAFTEN I BLODET

Alvar tittade ut över sina får som betade uppe på kullen ovanför den vidsträckta dalen. Solen började gå upp över de böljande kullarna och vinden bar på en doft av blöt mark. Det hade varit torrt väldigt länge, så regndropparna som hade fått dammet att yra upp från marken var välkomna.

Alvar var en gammal man och en rutinerad herde. Hans pappa hade varit herde och hans farfar hade varit herde och hans gammelfarfar hade varit herde och hans... Ja, du förstår. Att vara herde hade gått i arv i många generationer. Men, efter Alvar skulle kedjan få ett slut. Det fanns nämligen inte några "mini-Alvar-barn" i "Lilla landet" som hans gård kallades. Han hade hyst ett litet hopp om att någon av hans brorsöner skulle ta över gården, men det var dock inte så troligt eftersom de var ute någonstans i den stora världen och brydde sig ytterst lite om vad som hände i "Lilla landet".

Närmaste granne bodde ca 5 km bort, men ensam kände Alvar sig nästan aldrig. Han älskade tystnaden, naturen och ljuden. Dessutom hade han ju sällskap av fåren som följde efter honom vart han än gick. De hade varsin personlighet och han pratade med dem som om de var hans kompisar.

Och Jesus naturligtvis. Jesus hade blivit hans allra bästa vän, och han pratade med Jesus som om han var precis nära honom. Det var ovanligt att prata högt sådär till Jesus, så många tyckte att han var lite konstig. Dock menade Alvar att Jesus just var helt nära honom, så varför skulle han inte prata med honom? Och titt som tätt kände han att Jesus pratade med honom också – genom naturen, genom bönesvar och extra mycket när han satt vid öppna spisen och öppnade den slitna, goda boken på kvällarna efter att mörkret hade lagt sig över "Lilla landet".

Nu lät han blicken glida över sina får och fick syn på Lill-Pär som var på väg åt fel håll. Lill-Pär var ett busigt och nyfiket litet lamm som föddes för bara ett par veckor sedan. Han fattade inte än att det var farligt att gå bort från hjorden och sin herde, och innan Alvar hann i kapp Lill-Pär, hade det lilla lammet snubblat utför ett litet stup och låg där nere på en sten och skrek förtvivlat. Alvar fick hålla sig fast med ena handen i ett träd och försiktigt dra upp lammet med kroken på sin herdestav med den andra handen. Han lyfte upp Lill-Pär i famnen och kände hur det lilla lammet darrade och tryckte sig intill honom.

– Du får inte gå iväg sådär vet du, lilla vän, det är farligt! sa Alvar och klappade det lilla lammet försiktigt över huvudet. Det är tydligen lite svårt för dig, Lill-Pär, att stå emot din nyfikenhet! Ja, jag tror minsann du är ett sådant får som måste lära sig den svåra vägen.

Alvar skakade på huvudet och skrattade lite medan han fortsatte att klappa det lilla lammet tills dess det hade lugnat ner sig något.

Plötsligt hörde han ett fasansfullt skrik! Hans hjärta hoppade i bröstet och han sprang tillbaka för att se vad som hade hänt. På backen låg en av hans vackra tackor som hette Frida, och bredvid henne såg Alvar en huggorm som slingrade sig. Han satte försiktigt ner Lill-Pär, skrämd bort ormen och kastade sig ner bredvid Frida. Han lyfte upp hennes huvud i knät och pratade lugnande till henne medan han klappade henne försiktigt över magen. Han såg huggormens bett på hennes kind och hur Fridas ansikte svullnade upp. Han visste att det kunde vara början på slutet, men som herde visste han också att får har en viss förmåga att vinna över effekterna av huggormsgift. * Det var ett märkligt och mystiskt fenomen som hans pappa hade lärt honom om när han var ung. Därför visste han nu att Frida kunde överleva.

– Käre Jesus, rädda Frida, bad han.

Sen tog han fram en flaska desinfektionsvätska från väskan han hade över axeln och hällde vätskan över de två hålen efter ormbett.

Frida låg tyst i hans knä en stund, men så reste

***Det har genomförts forskning på detta område. Man har hittat att fårs blod faktiskt kan neutralisera giftet från en orm i viss mån. Deras förmåga att hantera giftet gör därför att de ofta överlever ett ormbett.**

hon sig och bräkte som för att säga: "Tack så mycket, men nu går det braaaaaa". Alvar klappade henne försiktigt på huvudet och sa:

– Det var så lite så. Nu får vi hoppas att motgiftet i ditt blod gör sitt jobb!

Och med det gick Frida en bit bort och fortsatte att beta som om inget hade hänt.

Resten av dagen vakade Alvar lite extra över Frida och fruktade att hon när som helst skulle falla omkull och sedan dö. Men dagen gick och motgiftet i hennes blod bekämpade giftet.

Alvar tittade ut över dalen igen och hans pappas röst ekade i huvudet: "Kommer du ihåg, Alvar, kopparormen i gamla testamentet (4 Mos 21:4-9)? När de tittade på kopparormen, dog de inte av de dödliga ormbetten. Den onde ormen vill bita dig och fresta dig att göra det som är ont, men då ska du lyfta blicken och se på Jesus. Han var Guds lamm som bar alla världens synder - dina och mina - upp på korset. Du Alvar, se till att Lammets blod alltid flödar genom ditt hjärta med sitt motgift, så ska du få leva och komma dit där ormens gift aldrig mer finns!"

Om vi vandrar i ljuset, liksom han är i ljuset, då har vi gemenskap med varandra och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd. [...] Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet. 1 Joh 1:7-9

KAISA RUTH FURBERG